

In zdaj, blodeč po rodnem kraju, zmagovavci brez tekmeča,
 medtem ko nam pred rokami razpada cvet,
 groza obhaja ogenj, se odmikata voda in sadež
 in nas izbe druga v drugo preganjajo,
 v krogu otrok in vaških norčkov
 stojimo, blesteči zmagovavci, le zasnutek za prah.

Sklonimo glavo da bomo sprejeli zavzeti svet:
 sončnice so strohnele
 in pobiravci sončnic
 in njihovi stari inštrumenti
 zibelke in lesene frule.
 Le težo prahu merijo vaške tehtnice
 po obrežjih trohniijo plodovi morja
 in gozdove navdihujejo mrzle sape.
 Česa naj se zdaj loti naša roka, kaj ustvarja samo prah?

Borislav Radović (1935):

RAZUMEVANJE O DREVESU	Ti, ki gledaš drevo, kako raste Ali ponika V navpičnem počitku, In ki živiš to dvojno podobo Nedokončano v njenem trganju, Boš znal Ne biti ne mučenik ne krvnik, Samo posrednik, kakor tole drevo, Med temo in svetlobo, vsega Kar si in kar nikoli ne boš, Boš zmogel ohraniti, nekoč Ko se boš moral tudi sam odrešiti, Vso svojo ljubezen za ta praznik premoga?
--------------------------	--

USTA
 STRAHU

Razklana od tolikšnega molčanja (ali kar kratko in malo razklana) se krivi v bledici neka razpoka, brezzobo se razteguje in poveša na obeh koncih, njuna nasproti ležeča loka pa se napenjata v krču, ki spominja na gnus, vse dokler ne zazija črna luknja in se ne izoblikuje ohlajena površina maske, katero potem poljedelci in vrači nosijo ob svečanostih, da bi tako še bolj mračno odmevala spačena praznina, ki se na njen krohot ne oglasi več niti en sam spovrženi bog.